

ROBINSON OP DE BEER.

De weemoedige roep van de kievit en het schorre kraaien van een fazantenhaan waren de eerste teekenen van leven, die van buiten tot me doordrongen en met eenige aarzeling stond ik op. Spoedig snorde de primus onder een pannetje water, met de moed der wanhoop trok ik mijn zevenmijlslaarzen aan, koud, vochtig en glibberig als ze waren, en na het verwerken van wat boterhammen en de warme, maar overigens vrij hope-looze thee, en een kort en niet erg geestdriftig bezoek aan de put, pakte ik mijn rommeltje in de rugzak. Mijn enthousiasme, dat zoo langzamerhand beneden peil was geraakt, werd allermintst aangewakkerd bij de ontdekking, dat een paar spijkers mijn teenen lastig vielen en een strootje, dat onvermoeid mijn rug bekriebelde, op de plaats waar ik hem juist niet kon krijgen, droeg ook al niet bij tot verhooging van geestelijk en lichamelijk genot op de vroege wandeling, maar gelukkig zou het zoo niet blijven! Na eenige tijd hadden de spijkers een geriefelijk holletje gevonden en het strootje was ergens verward geraakt. . . .

Het lange rechte pad naar de beroemde vlierenlaan ligt hooger dan de omgeving, en biedt een fijne gelegenheid om „de Beer” te overzien. In de verte doezelig de Maas en de toren van den Briel, dan tot aan het bouwland bijna, één groote watervlakte van het door de regen ondergelopen „Breed”. De dichte duinbegroeiing rondom had nog niet zijn wintersche grauwheid, enkele rozenstruiken zagen werkelijk rood van de bottels en late duindoorns lieten nog een overweldigende pracht aan oranje bessen zien. De liguster vooral, die ook zooveel langs het pad zelf staat, stond volop in vrucht. Aan lijsters ontbrak het dan ook geenszins, overal vlogen de koperwieken en kramsvogels luid alarmeerend op, maar tot mijn verwondering was van een daadwerkelijk trekken van de lijsters, d.w.z. het in troepen over- en doorvliegen naar het zuiden, weinig te merken. De eenigen die wat deden waren de spreuwen, die meestal in kleine troepjes overkwamen, of als het er meer waren in gestrekte linie vlogen, terwijl ook wat vinken en groenlingen langs gingen.

Aan het eind van de vlierenlaan gekomen, keek ik eerst

eens van mijn hooge standplaats naar een weg door de Schol-eksterwei uit. In principe ben ik niet bang van wat nattigheid, maar dit was toch een beetje erg. Ik kwam er nog vrij goed af en was nog fit genoeg, om het strand, dat buitengewoon rijk gezegend was met regenplassen, te gaan doorwaden.

Mijn moed was niet vergeefs, op droogere gedeelten aangekomen, ondeckte ik een troepje rotganzen, dat ik door wat kleine duintjes gemakkelijk kon benaderen. Prachtige dieren waren het zoo, donker met lichte kinband en witte stuit. Rustig liepen ze te grazen in de lichtgroene algen, soms argwanend de halzen uittrekkend, onder het uiten van mompelende geluidjes. Een onvoorzichtige beweging, en het heele gezelschap verdween onder veel vertoon van het wit van de stuiten.

Mantelmeeuwen waren overal in groote troepen te zien, dikwijls bij doode konijnen, die door de geweldige vochtigheid waarschijnlijk zoo in troepen waren gesneuveld. Bij een paar van die diertjes, die al blauw en binnenstebuitengedraaid waren, had ik een schuilhut gebouwd uit een zalmfuik, wat manden, riet en aangespoelde helm. Het geheel had de vorm van een wigwam, en was, al zeg ik 't zelf, een waar pronkstuk, je kon er in zitten ook. Dit deed ik, maar hetzij, dat er nog teveel konijnen lagen, die ik onbegraven had gelaten, of dat de mijne er niet lekker genoeg uitzagen, geen mantelmeeuw en zelfs geen bonte kraai, die er beide anders dol op zijn, verschenen voor de lens, en dat, terwijl ik heimelijk op kiekendieven had gehoopt! Totaal gedesillusioneerd, maar toch vol goede moed en stijf als een plank, kroop ik na eenige tijd naar buiten, daarbij een steunpilaar meetrekkend, zoodat achter me de zaak in elkaar stortte.

Zonder de puinhoopen van mijn paleis nog met een blik te verwaardigen, zette ik koers naar de „Zuidpunt“. Daar wachtte me weer een verrassing. Een slechtvalk joeg over het strand, en streek neer op een duin. Plotseling schoten de slechtvalk en een vrij groote troep spreeuwen gelijktijdig met een mooie zwaai hoog de lucht in. De spreeuwen, die in een lange sliert hadden gevlogen, vluchtten onmiddellijk op een kluitje bij elkaar, instinctief voelende, dat er dan het minste gevaar dreigde. De valk stootte nu herhaalde malen langs de spreeu-

wen, die als in één beweging telkens heen en weer zwenkten, tot een paar spreeuwen even los kwamen van de troep. Een klap, een gil en 't was gedaan, zouden we met de maker van Philomeen kunnen zeggen, en als of er geen vuiltje aan de lucht was, vervolgde het troepje met koortsachtige haast zijn tocht naar het Zuiden.

Mijn heele verdere dag bracht ik door aan de Zuidpunt, deels met het plagen van de slikbevolking, deels met het waarnemen, hoe de trekkers op het zien van water reageerden bij de Brielsche Maas.

Voorals de kleinere vogels waren dikwijls besluiteloos, bleven lang in de vlieren zitten, en gingen dan met vrij groote troepen over. De spreeuwen zochten meestal klaarblijkelijk de verste slikpunt uit voor de overtocht, terwijl de grootere vogels, als kraaien, zonder op- of omkijken doorvlogen.

Tegen het vallen van de avond maakte ik het gaan slapen van de eenden en meeuwen mee, bij het „Westhaf“ en de meest Z.W. slikken van de Beer. Het was een geweldig fijn gezicht, toen die duizenden en duizenden talingen, smienten en pijlstaarten daar neerstreken naast velden van groote mantels. Telkens gierden er troepjes over me heen, overal klonk het fijn zuivere gefluit van smient en zilverplevier, dat in eens zoo'n opwelling van trekdrang in je kan wakker roepen.

Moe slofte ik het geweldige eind naar huis, in het donker. De vlierenlaan piepte en kraakte, een uiltje kringde bij de ingang onheilspellend om me heen, en toen een fazanten slaapboom bij mijn nadering losbarstte, liepen de koude rillingen over mijn rug. Maar eenmaal thuis, bij een knappend vuurtje in het middeleeuwsche potkacheltje, behagelijk weggezakt in het lekkerste kuiltje van „de stoel van de Prins“, waarvan de oorsrong waarschijnlijk bij de wilde baren gezocht moet worden, en onder het genot van warme rijst en thee, waren alle vermoeienissen spoedig vergeten. Met een volle maag en hoogst tevreden ging ik mijn stroo opzoeken, een oogenblik later was ik onder zeil, flauw bewust van de danse macabre, die de muizen in de leege pan uitvoerden.

Een kort aantal dagen leefde ik zoo op mijn dooje eentje, bandeloos en in zalige onwetendheid omtrent de tijd, slechts

de zon en mijn maag als richtsnoeren gebruikend.

Opgefrischt, vooral geestelijk, ging ik weer naar huis terug, beladen met een berg leuke en interessante herinneringen. De herfstvacantie behoorde jammer genoeg weer tot het verleden!

REIN DE WIT.

Futen. Toen ik 29 Augustus langs het Kinselmeer kwam, zag ik daar een paar futen zoo vreemd doen, dat ik niet kon nalaten even af te stappen en te kijken. Een futenfamilie bestaande uit twee mannetjes, een wijfje en drie jongen, zwom daar heen en weer.

Het eene mannetje besteedde al zijn aandacht aan de jongen, waar hij voortdurend omheen zwom, het andere dook nu en dan onder en kwam weer boven op dezelfde plek ongeveer. Dan ging het wijfje naar hem toe, in de zelfde houding als een eendenwijfje in de paartijd, met uitgerekte hals en de kop dicht op het water; daarbij maakte ze een geluid, dat sterk op de lenteroep van de meeuwen leek, alleen rauwer en tegelijk zachter.

Als zij zoo op het mannetje afkwam, vluchtte deze een eindje, waarna ze hem met rust liet. Verscheidene malen zag ik, dat het mannetje, als hij na zijn duik kwam, iets in zijn bek hield. Wat hij had, kon ik niet zien. Hij werd niet door de moeder weggejaagd, want soms zwom hij naar de jongen en dan deed het wijfje hem niets. Alleen wanneer hij ondergedoken was werd hij achtervolgd, maar niet aldoor, soms ook liet ze hem met rust.

Zou ze hem eten willen afgappen?

Als iemand de oplossing van dit geval kent, laat hij het dan in Amoëba schrijven!

E. HOEK.

Bij vele vogelsoorten doet zich het volgende verschijnsel voor. Tijdens de broedtijd (in de ruimste zin van het woord) houden ze de directe omgeving van hun nest vrij van alle soortgenooten. Omdat het dikwijls een zeer nauwkeurig begrensde gebied is dat ze a.h.w. als het hunne beschouwen, noemt men de ruzies, die zich bij dergelijke gevallen ontwikkelen, territoriumruzies.

Nu weet ik niet, hoe deze dingen bij de fuut in hun werk gaan, maar de kans lijkt me niet uitgesloten, dat het mannetje, dat telkens dook, weggejaagd werd door het vrouwtje omdat hij een vreemdeling was.

Wie weet meer van dit deel van het futenleven?